

ШУМЕНСКИ БУДИТЕЛ

БОНАМЕНТЪ:
години 50 лева.

Излиза всяка
сряда.

Независимъ вестникъ за християнска просвѣта и информация.

Всички ръкописи и суми да се изпращатъ до редактора свещ. Д. ПОПВАСИЛЕВЪ — Шуменъ
улица „В. Левски“ или печатница „СПАСЪ ПОПОВЪ“.

ЗА ОБЯВЛЕНИЯ
по споразумение.

БРОЯ 1 левъ.

На 27 того се навършватъ 10 години отъ подписването на Ньойския договоръ, който зароби България економически. Всебългарското дружество Паиси взе инициативата, която се пригърна отъ всички по цѣлата страна, да се свикатъ събрания, въ които да се протестира срещу несправедливитѣ и непоносими репарационни плащания, да се подкрепи правителството въ неговитѣ усилия да намали изобщо това бремене, като се изтъкне, че е крайно необходимъ мораториумъ за изминали години, за да се организира и какъто родното производство. Когато се свика протестно събрание, всички са събралието!

Едно окръжно на М-ръ Ляпчевъ.

Министерството на Вжтр. и Нар. здраве е издало едно заповѣдно окръжно до управителите въ царството, ректора на полицията и Столичния Полиц. Комендантъ. Какъто констатира, че общото положение на морала въ наше общество, особно между младежта, е пусчало дълбоки развалини и като изброява вредни отъ кръчми, пѣзне на сцени пѣсни по улицитѣ, срамежливи филми въ кинематографите, афиши съ полуголи женски фигури или съ изображения на нечисти положения по книжарници, бутки, публично излагане на нечестивостта, забранява да се излагатъ въ странитѣ ждѣто излизатъ, ждѣто сж съ сблзанителни изображения и пр., и пр. и като добавя, че „всичко това всѣмъ сблзани въ душиѣ на интелектуалнитѣ зрители и слушатели, въ това число и на ученици и ученички, затяпява въ свѣтлото имъ на срамъ и изразъ на нравствеността имъ“, г. министъръ Ляпчевъ приказва отъ полицейски органи да наредатъ въ първитѣ редове на тази борба, защото по законъ тѣ сж задължени да изгледатъ добритѣ нрази. (гл. 44 и 45.)

Ние не можемъ, освенъ да се въздържаме на това раздвигване въ върховетѣ на управлението. Министъръ председателятъ на България дава пръвъ приказъ и заповѣдъ за борба съ моралния развратъ, който се шири по цѣла България. Но, а да може да се морализира нашето общество, трѣбва пригъръ и този примѣръ да се засажда отъ горе. Не трѣбва нежестъта на закона да селса само върху единични личности, а да се държатъ отговорни преди всичко провокаторитѣ, развратителитѣ съ литература, кинематографи, кръчми, сблзанителни театрални иеси и пр

Като цитира изцѣло горното

окръжно на г. Министъръ Ляпчевъ въ в. Здравна просвѣта г-нъ Д-ръ Витановъ добавя, че, зададе резултатъ нареждане въ това окръжно, е нуженъ личния примѣръ на държавнитѣ чиновници и особно на административни и полицейски органи и въ заключение пише:

„Но да вземемъ конкретенъ примѣръ. Вие, г-нъ М-ре, помнете ли, че при разглеждане на Закона за народното здраве въ Народното събрание, стана побѣлѣлиятъ г. Влайковъ и ви каза, какво единъ вашъ подведомственъ окол. н-къ не зачита законитѣ на страната — вмѣсто да бди за тѣхното изпълнение. Г-нъ Влайковъ като отишелъ въ едно село, гдето били затворени кръчмитѣ съ референдумъ, констатира, че кръчмаритѣ се ухигрили (българска хитрост) и въ кръчмитѣ си вмѣсто вино и ракия тѣ почнали да продаватъ кафе и чай — кръчмитѣ направили кафенета. Обаче, вмѣсто чай, тѣ продавали вино и вмѣсто кафе ракия — но само съ кафени и чаени чаши (съ лъжички.) А пияната публика вика: „Дай ми единъ студенъ чай, дай ми едно студено кафе“, — и грозенъ смѣхъ се носилъ между тѣзи интъ добри хорица! Каква подигравка съ законитѣ на страната, съ държавната власт, съ Царя и министри, които утвърждаватъ и даватъ законитѣ на страната. Но дохожда още по-грозното. Идва околийскиятъ началникъ, представителъ на Царя и на М-ра на вътрешнитѣ работи, поиска една маса и столъ, — сѣда на площада предъ метаморфозиранията кръчма и вече не иска студенъ чай или студено кафе, като другитѣ, а извиква на кръчмаря: „Хей кръчмарю, дай ми една ока вино и мезе“, — и почва да пие предъ цѣлата публика и насѣбралитѣ съ деца и ученици. Какъвъ срамъ, какъвъ сарказъмъ, какъвъ позоръ, каква профанация съ държавната власт и съ името на Царя и М-ръ, които сж утвър-

Присждата на Исуса Христа.

Презъ 1729 год. е намѣрена въ гр. Неаполъ (Италия) една мѣдна плоча, на която е написана на старо-еврейски езикъ присждата на Исуса Христа.

Ето съдържанието на присждата: „Присжда, изречена отъ Понтийски Пилатъ, Управителъ. Замѣстникъ на Долна Галилея, върху Исуса отъ Назаретъ да претърпи наказание на кръстъ.“

Въ година 17-а отъ царуването на Тиверия Кесаря, на 25 день на м. Мартъ, въ Свѣтия гр. Иерусалимъ, когато Ана и Кайафа бѣха свещеници и жертвоприносители Божи, Понтийски Пилатъ, Управителъ на Долна-Галилея, сѣдѣщъ на председателски столъ осъжда Исуса отъ Назаретъ да умрѣ на кръстъ между двама разбойници на основание следнитѣ тежки и всеизвестни свидетелствувания на народа:

- 1-о Исусъ е измамникъ;
- 2-о Той е размирникъ;
- 3-о Той е противникъ на закона;
- 4-о Той лъжливо нарича себе си — Синъ Божи;
- 5-о Той лъжливо нарича себе си Царъ Израилевъ;

дими законното затваряне на кръчмитѣ въ това село! Азъ не мога да намѣря думи да заклеймя този позоръ, който е нанесенъ на държавната власт отъ този окол. началникъ.“

Попъ ни срещна.

Плтуваме съ единъ народенъ представителъ въ фойтонъ отъ Анхиало за Месемврия. Семейството на моя съпътникъ временно живѣеше въ Месемврия. Пътятъ минава покрай солницитѣ — цѣлъ лагеръ отъ чадъробразни купни солъ и завива презъ буйни лозя, натежали съ хубаво и постровидно грозде. Разговорътъ ни се върти около лѣтното плодородие и беридбитѣ на царевната. Отъ дума на дума разговорътъ мина върху добрия морски климатъ въ Месемврия, дето лѣтно време хиляди млади и стари намиратъ лѣкуване, било по банитѣ, било изъ младежкитѣ колонии, прѣснати по дългия брѣгъ на морето. Колониитѣ на ученици и ученички се посрещатъ съ голѣма радостъ отъ децата и родителитѣ.

Каква отпочивка и какво заживяване на тѣлото и духа даватъ тѣзи колонии! . . .

Минаваме покрай дюнитѣ при Месемврия. Грамадни пирамиди или планини отъ бѣлъ дребенъ пѣськъ, навѣянъ отъ морето и насипанъ на разни фигури по полето. Пътятъ обикаля пѣсьчинитѣ височини и конуси. Ето ни въ лозята предъ сухата шийка, що води отъ сушата презъ залива въ града. Моятъ другаръ и събеседникъ, народенъ представителъ, бѣ твърде веселъ и приказливъ.

6-о Той влезе въ храма, последванъ отъ множество съ финикови вѣтки.

Понтийски Пилатъ заповѣда на първия стотникъ Гайрихеръ Корнелия да закара Исуса на мѣстото на наказанието.

Известява се на всички лица, бедни и богати, да се пазятъ да не прѣпятствуватъ да се изпълни наказанието.

Свидетели, подписали присждата:

1-и Данаилъ Тобани, Фарисей; 2-и Иоханезъ Зоровавелъ 3-и Рафаелъ Тобани, 4-и Капетъ Митеръ.

Исусъ ще излезе изъ града презъ Стрѣнииската порта. На единия жгълъ на таблицата е написано: „По една таблица съ подобно съдържание е изпратена до всѣко отъ дванадесеттѣ колѣна.“

Отъ това се вижда че е имало 12 такива таблици, ала до сега е намѣрена една, която се пази въ манастиря „Чартюксъ“ до Неаполъ въ ковчегъ отъ слонова костъ.

Преведе отъ италиански:
Медикъ К. Ивановъ
Шуменъ

Дълго време той бѣ се бавилъ въ София, та му бѣха домилѣли домашнитѣ. Постоянно ми приказваше за 12 годишната си Венетка, ученичка въ прогимназията. — Девойче, каже, извънредно добро и послушно, въ училището се учи отлично, не ми прави никакви главоболия, а дома то е истинска работничка въ малката градинка за цвѣтя и помощница на майка си. А какъ пѣе, какъ хубаво рисува, бродира! . . .

Щастливиятъ баща съ голѣма любовъ и башинска нѣжностъ продължаваше да описва безкрайната добрина на детето си, да се възхищава отъ него и крои какви не планове за неговото образование; обмисляше мѣрцитѣ, чрезъ които милото му дете да се запази отъ външни напасти, отъ лоши примѣри, отъ лоши другари и другарки, отъ изгубване способността за трудъ.

Изведнажъ бащата спрѣ приказката си, като че нѣкой съ ножъ отрѣза думитѣ му. Нѣкаква незначайна сила присуши извора на сладкитѣ и нѣжнитѣ му мисли и замрази устата му. Ние го загледахме очудено. Какво стана съ тоятъ разговорливъ и щастливъ баща?

Насреща ни се подаде свещеникъ; той трѣбваше да ни срещне въ най-тѣсната ивица на пътя за града.

— Попъ! — извика народниятъ представителъ, съ неестественъ гласъ, като извѣнъ себе си.

— Отъ града иде насреща попу!

— Че какво отъ това? — запитахъ азъ хладнокръвно. Свещеникътъ си отива по работа и ние ще го поздравимъ.

— Това не е надобро! — смутенъ и зачервенъ продължи

моя добъръ съпътникъ. — Голѣма злочестина е станала въ дома ми! Боя се за Венетка. . .

Народниятъ представителъ искаше да говори много, но азъ го прѣсѣкохъ съ думитѣ:

— Не вѣрвай на такива работи! Чудно нѣщо! Ти си образованъ човѣкъ, знаешъ причинитѣ на нѣщата и необяснимо за мене е да вѣрвашъ, че срещата на свещеникъ е злочестие. Че ние срещнахме ходжа, срещнахме хахаминъ (еврейски свещеникъ), защо не свърза съ тѣхната срѣща нѣкоя злочестина?

Но моя спътникъ вече не ме слушаше. Обрусилъ глава на гърди, той отразяваше на лицето си голѣмъ страхъ.

Свещеникътъ се изравни съ фойтона и засмѣнъ гледаше къмъ насъ — пътницитѣ. Азъ го поздравихъ, той любезно отговори и си замина. Той и не подозираше, какво става въ душата на моя другаръ въ фойтона.

— Проклетия, — промѣлви моя съпътникъ. Гледамъ го въ лицето, очитѣ му се свиха и устнитѣ му изгубиха розовия си цвѣтъ, — почернѣха. Той не слушаше вече какво азъ му говоряхъ.

За да съкратя мжкитѣ на суетвѣрния човѣкъ, азъ казахъ на фойтонджията да кара по-бърже право въ дома на народния представителъ. И той шибна конетѣ, които като че разбраха нуждата и силно се затекоха. Фойтонътъ засука презъ една улица, обърна на югъ, тегли близо при пристанището и се насочи къмъ една двуетажна хубава кжща съ синя багра. Файтонътъ спрѣ. Предъ кжщата нѣмаше никои. Азъ бързо скочахъ на земята. Подиръ мене скача и съпътника ми. Полита да падне, подпиратъ го. Приближава се до вратата и съ силенъ тласкъ иска да отвори. Вратата заключена. Единъ ужасенъ, повече ревъ, отколкото башинъ гласъ, разцѣпи въздуха:

— Катерино, Венето! — извика той. Кжщата стои спокойна, окичена по прозорцитѣ съ хубави пердета, които морскиятъ вѣгтеръ игриво разиграва.

— Татко, обади се едно мило девойче отъ насрещната кжща. Тука сме, тука! И мама е тука; дойдохме на гости. . . Па се спусна пѣргавата Венета, лови ржката на татко си и почна горещо да я целува. Следъ девойчето се показа отъ сѣседната порта съ засмѣнъ лице жена, срдѣна възраст която очевидно бѣ стопанката на моя съпътникъ. Жената момичето се радватъ, тичатъ къмъ фойтона да снематъ нѣщата, а пътникътъ се втренчилъ въ очитѣ имъ и иска да отгадае, какво зло се е случило. . . И, разбира се, бързо съизясни, че отъ заминаването на народния представителъ въ София до завръщането му не се е случило нищо лошо. Венетка се радва на добро здраве, радостъ и веселие игра по невинното ѣ чело. . . запалила се навреме въ училището

то, поставена била въ паралелка а, класната учителка била добра. . . другарикът ми. . . Моят добър другар и спътник, цъл треперящ, извади кърпичка от пазвата си и дълго бърса сълзите си, които бликаха постоянно от очите му. Той бѣ жестока жертва на своите глупави суеверия. . .

Изъ Сп. Вѣнецъ.

ОТЗИВИ И БЕЛЕЖКИ.

По случай 500 год. отъ смъртта на националната героиня и мъченица Jeana D'Arc, която съ цената на живота си спаси отечеството си отъ англичаните, църквата заедно съ френската държава е уредила грандиозни празненства. Църквата я минала т. е. причислила къмъ светител. Пристъпвалъ Председателътъ на републиката. Отъ десната му страна билъ Кардинала, презъ всичкото време както въ Парижъ, така и въ Orleans, а така и презъ време на богослужението.

Това въ безбожна Франция а ние въ православна и вѣреща България искаме отъ дѣлата на Църквата отъ Църквата „Fas est ab hoste doceri“ „позволено е да се учишъ отъ неприятеля си“, казва умниятъ и практиченъ римлянинъ. Дошло е време, мисля, да се отърсимъ отъ своите лични предразсъдъци и ние и заработимъ всички за заздравяването на съществуващите връзки между църква и държава. Това, що е държавата за материалния животъ на човѣка е Църквата за духовния му животъ. Тя—Църквата—е разсадницата на най-вишите добродетели, тъй необходими за правилния вървѣжъ и развой на държавата. Безъ църквата, държавата, колкото и добре да е уредена, е бездушна, защото нѣма кой да куртивира човѣщината въ човѣка и да усъвършенствува духовната му мощъ, безъ която ние никога не бихме се чувствували човѣци и братя помежду си.

Българинътъ, просвѣтениятъ българинъ, трѣбва да свикне да обича и брани родната църква като святъ институтъ, който се грижи за морала, нравствената чистота у народа ни и за чистотата на неговите мисли чрезъ истините на вѣрата.

Ик-въ.

„Пастирско дѣло“ помѣства едно „изяснение“ (литературенъ видъ), подписано отъ Св. Софийския Митрополитъ г. г. Стефанъ. Изяснението „било изпратено за печатъ въ „Църковенъ Вестникъ“. Отъ тамъ ще го препечататъ ежедневниците. Следователно, то е публично достояние и ние можемъ да говоримъ върху него.

Въ това „изяснение“ Негово Високопреосвещенство Соф. Митрополитъ намира недостойно да отговаря чрезъ пресата публично на статиите на дѣда Симеона Варно—Преславски. Той само обявява публично (чрезъ пресата), че е далъ лично съдъ дѣда Симеона дето трѣбва.

Какво иска да каже дѣдо Стефанъ съ своето „изяснение“? — Дѣдо Симеонъ, каже, не прави добре дето ме „ругае“ публично. Нашите работи трѣбва да се уреждатъ между насъ, безъ шумъ, въ четири стѣни. Обществото нѣма нужда да слуша нашите домашни разговори и кавги. Ето азъ какъ правя! Съ настоящето кратко изяснение азъ обявявамъ на общата публика, че ще си трѣдя разправията съ дѣда Симеона безъ да чуе нѣщо самата публика.

Задъ подписа на Митрополита Стефана другъ единъ

допълва недореченото въ самото „изяснение“.

— „Неотговорни фактори“ („нѣкои индивиди“) използвали перото на дѣда Симеона, въвеждали го въ заблуждение подкоросвали го да пише необмислено и т. н.

Не за пръвъ път се мчатъ „имкаджитѣ“ отъ „Паст. дѣло“ да представятъ предъ обществото дѣдо Симеона за престарѣлъ по години и умствени способности, вдетенѣлъ и поглупѣлъ. Този похватъ не е новъ въ партизанските спорове. Когато те притиснатъ до стената, ти забравяшъ спора, и крещишъ: „Не го слушайте тогава: той е такъв-онакъвъ, той не заслужава внимание. Аргументите му може да изглеждатъ добри, но вие не ги чувайте, авторътъ имъ не струва“ . . .

По търговетѣ, или по панаиритѣ и пазарищата, когато сключватъ нѣкоя едра сдѣлка, и пазарътъ е въ разгара си, внезапно се явява единъ конкурентъ, който знае, че въ стоката има нѣщо гниличко. Продавачътъ се крепи докато се увѣри, че той човѣкъ знае *достатъчно*. Веднага следъ това той дръпва на страна отъ публиката този опасния:

— Ела да се почерпимъ, ела да развѣсимъ две думици на сае, да си поприказваме „братски“; може ли *такава* работи да се изнасятъ предъ голѣма публика? Бива ли да се черпимъ ние?

А на широката публика се обявява съ „изяснение“:

— „Тоя, дето ме обвиняваше, че съмъ продавалъ „гнилочъ“, ще си получи заслуженото.“

Вие бждете спокойни, нищо нѣма! —

За панаира ги бива, но въ нашите „кржгове“ не струватъ! Нали се хвалимъ съ демократизмъ. Дайте на обществото да прецени поведението ви! Ако намирате, че то не заслужава това, защо му обявявате, че ще *сждите*! И за кое сждите? Не ли за *публичното* оскърбление, за оронване престижъ предъ това сжщото общество, което не зачитате за сждия, та дирите правда въ свой сждъ?

*** Ел.

Недоволството отъ поведението на централния секретарятъ на свещеническитѣ братства въ България расте. Прот. Тулешковъ чрезъ П. Дѣло полага всички усилия да създаде впечатление, че недоволници отъ него и „неговите“ има, но това сж само угодливи на своя владика свещци отъ Варненската епархия. Съ официално писмо № 15 отъ 12 того Настоят. на Берковското окол. свещ-ко братство ни изпраща за публикация препишъ отъ протоколното решение на окол. свещ. събрание следъ конгреса. Като не ни е възможно да дадемъ мѣсто на този протоколъ изцѣло, правимъ изводка отъ по важните решения:

III Благогов. свещеникъ Димитър Новковъ, делегатъ на XIV свещенически конгресъ, прочете своя отчетъ за дейността на сжщия, като обрисова дефектите на централната управа въ свещеническия съюзъ и какъ сж се защищавали и първенствували нѣкои отъ членоветѣ на сжщата. Свещ-то братство, като изслуша доклада на делегата и, като взе предъ видъ всички обяснения по хода на конгреса и държането на делегата тамъ *реши*:

1) Одобрява държането на делегата и одобрява причисляването му къмъ оная група делегати, която е искала пестливостъ и промѣна въ състава на управ. тѣло на Съюза

2) Съжاليا за публично изказанитѣ изрази отъ нѣкои членове на централния секретариатъ по адресъ на нѣкои делегати, — като: „нѣма го майстора“ . . . „да Ви се четатъ Св. Василиевитѣ молитви“ . . . „ще отсѣпимъ и предадемъ управлението на Съюза, на когото ние искаме“, и тѣмъ подобни.

3) Апелира за пестене на съюзната пара и намаляние на щатните разходи, като се възмушава отъ увеличенията, които сж направени.

4) Настоява в. „П. Дѣло“ да бжде неутраленъ къмъ каквито и да било изкуствено създадени и представени течения въ лицето на „Имка“, „Богъ и България“ и др.

5) Поздравява всички борци — делегати отъ петѣ епархии, които сж искали смѣна въ управителното тѣло и пестливостъ на съюзните срдѣства.

Ето какви смѣли решения сж взели свещеницитѣ отъ Берковско и Фердинандско. Ние ги поздравяваме. Скоро свещенството ще се освободи отъ нахалството и безсрамиято на въртелешковщината въ неговия съюзъ.

Ще напомнимъ само на „Берковци“, че по отношение на *Имка* ние свещеницитѣ, както е угодно и желателно за прот. Ханджиевъ и Тулешковъ, не можемъ да останемъ неутрални. Св. Синодъ е осждилъ *Имка* и съ окръжно писмо приканилъ свещенството да се бори съ нея. Гръшката е, както изтъкна въ статията си Варно—Пресл. Митрополитъ Симеонъ, да взема свещ. конгресъ решение щото свещ-тѣ да стоятъ неутрални. Друга е работата съ *Богъ и България*. Но *Богъ и България* сжествува само въ фантазията на Пр. Тулешкова и др. Ние не можемъ да стоимъ неутрални срещу парата и въздуха, . . . срещу нищото. Ние можемъ да заповедаме само на Пр. Тулешкова да *разлюби лъжата*. Но ще ни послуша ли?

ХРОНИКА.

Миналата недѣля стана тържественото освещаване на новопостроения Общински домъ въ Шуменъ, а така сжщо и новия водопроводъ. За този случай бѣше поканенъ Н. Впр. Митрополитъ Симеонъ отъ Варна. Той дойде. Сутринта служи Св. литургия въ църквата *Св. Възнесение*. Службата и проповѣдта, която той накрай каза, направи впечатление на всички богомолци. Дѣдо Симеонъ е още много бодъръ. Той произнесе проповѣдъ за *социалното неравенство* — защо едни сж бедни, а други богати — въ която се прояви дълбочината на неговата здрава и непожнната мисль и най-важно, той произнесе тази проповѣдъ съ такова вдъхновение, съ такава сила, щото много и много 30 годишни свещеници и други обществени дейци могатъ само да му завидяватъ. Пишемъ тия редове, за да станемъ глъкуватели на радостните чувства у християнитѣ, които го слушаха и като че не имъ се вѣрваше, че дѣдо Симеонъ говори.

Въ 10¹/₂ часа се извърши водосветъ въ новия общински домъ.

ОБЯВЛЕНИЕ № 818

На 2 Декемврий 1929 год. по изпѣлн. дѣло № 818/927 г. ще продамъ въ гр. Преславъ на публиченъ търгъ за втори пътъ разни движими имоти оценени за 1300 лв., принадлежащи на длъжника Али Юсеиновъ отъ с. Тушовица, за въ полза на Радко Драгановъ отъ гр. Е. Джумая.

гр. Преславъ 20/XI 1929 год. Сжд.-Изпълнителъ: П. Ценовъ

Караларско Частно Турско Първоначално Училище.

ОБЯВЛЕНИЕ № 2

с. Караларъ 20 XI 1921 год.

Обявява се на интересующитѣ се, че на 11-ия день с публикуването на настоящето ще произведе търговска конкуренция за отдаване на наемател училищни ниви за срокъ отъ шестъ стопански години.

Първоначалната оценка е 100 лв. на декаръ за 1 год. Залога за правоучастие е 5% върху първоначалната оценка. Законъ за бюджета и отчетността е задължителенъ за всички конкуренти.

Разносикътъ по търга сж за смѣтка на наемателитѣ. Тържнитѣ книжа сж на разположение на интересующитѣ се въ училищната канцелария.

Отъ Настоятелството.

Н. Пр. поздравя шуменци съ осжществената инициатива — да иматъ грамадно и много красиво общинско здание, каквото нѣма нито въ единъ градъ изъ България. Той пожела отъ това мѣсто да лѣха *миръ и правда*, съ която да живеятъ въ бждеще шуменските граждани. Говори следъ него Кмета г. Кирковъ, който изрази радостта на общинския съветъ и шуменските граждани, че най-после тѣхния общински домъ е завършенъ. Зданието струва 8 милиона лева.

Даде се обѣдъ, на който бѣха поканени представителитѣ на всички държавни и частни учреждения въ града, училища, банки съсловия, културно просв. организации, наши и чужди и пр. Пръвъ поздравилъ общ. съветъ Н. В. пр. Митрополитъ Симеонъ, а следъ него се заредиха десетина отъ гоститѣ. Всички се радваха дето Шуменъ е проявилъ едно такова единодушие по отношение нуждата отъ общинския домъ и градски водопроводъ. Изтъкнаха се и редица други придобивки като електрификацията на града и др. начинания, които искатъ общи усилия. Шуменъ върви добре.

На нѣколко пжти оратори подчертаха своята почитъ и обичъ къмъ Митрополита Симеона. Думитѣ имъ биваха срещани съ общо ставане на крака и ржкоплѣскания. Всички пожелаха да живѣе още много години, за да види сжществените редицата, общински мѣроприятия на града Шуменъ, който той, както самъ изтъкна, обича отъ младини.

Въ Образцовата гимназия при Шуменския учителски институтъ има вакантно учителско мѣсто по II а група предмети.

Желающитѣ да кандидатствуватъ да подадатъ заявление съ необходимитѣ документи до Директора на института най-късно до края на този месецъ.

Отъ Дирекцията.

Из 10 того въ Преславъ по инициатива на младиятъ свещ. Хр. Ивановъ и кмета г. Ив. Бояджиевъ се основало Християнско православно братство „Св. Вел. М. Димитрий“. Избрано било настоятелство, което да ржководи братственитѣ дѣла, въ съставъ: Председателъ *Свещ. Хр. Ивановъ*, Подпредс. *Ив. Шкодровъ*, касиеръ *Г. Филевъ*, Секретаръ *Г. Геровъ* учителъ. Контр. комисия: *Ив. Бояджиевъ, Геро Ангеловъ и Ничо Пенчевъ*.

Пожелаваме успѣхъ на младия свещеникъ и новооснованото братство!

КНИЖНИНА.

Почути се въ редакцията „Детска Радост“ книжка 2 съ безплатната притурка вестниче *Врабче*. И тази книжка на това хубаво детско списание е окрасена съ цвѣтни корици и изпѣстрена вжтри съ много хубави иллюстрации. И въ тази книжка личатъ имената на нашитѣ първи поети

и писатели: Багряна, Дорабе, Калина-Малина, Ран-сикевъ, Стубелъ, К. Константиновъ и др. А вестникъ *Врабче* е единственото у насъ хумористично и весело четиво за малки деца. Абонаментното списание и вестничето лева.

Адресъ: Книгоиздателство „ХЕМУСЪ“—София

Вестникъ „Народно Здравие“ година II, брой 1 съ много полезно съдържание.

Преславски Сждия-изпълнител

ОБЯВЛЕНИЕ № 1467

На 30 Ноемврий 1929 год. по изпѣлн. д. № 146/928 год. ще продамъ въ гр. Преславъ на публиченъ търгъ разни движими имоти, оценени 5000 лв., принадлежащи на длъжника Георги Василевъ отъ с. Св. дово за въ полза на Николъ Джанковъ отъ гр. Шуменъ.

гр. Преславъ 12/XI 1929 год. Сжд.-Изпълнителъ: П. Ценовъ

ОБЯВЛЕНИЕ № 1468

На 29 Ноемврий 1929 год. по изпѣлн. д. № 425/929 год. ще продамъ въ гр. Преславъ на публиченъ търгъ разни движими имоти, оценени 4800 лв., принадлежащи на длъжника Стати Евангеловъ отъ с. Бренчево, за въ полза на Василъ Василевъ отъ гр. Преславъ.

гр. Преславъ 12/XI 9929 год. Сжд.-Изпълнителъ: П. Ценовъ

ОБЯВЛЕНИЕ № 192

На 30 Ноемврий 1929 год. по изпѣлн. д. № 192/928 год. ще продамъ въ гр. Преславъ на публиченъ търгъ разни движими имоти, оценени 3000 лв., принадлежащи на длъжника Димитър Стояновъ отъ с. В. бица, за въ полза на Андрия Ивановъ отъ с. Макакъ.

гр. Преславъ 11/XI 1929 год. Сжд.-изпълнителъ: П. Ценовъ

ОБЯВЛЕНИЕ № 65

На 30 Ноемврий 1929 год. по изпѣлн. д. № 65/927 год. ще продамъ въ гр. Преславъ на публиченъ търгъ разни движими имоти, оценени 1800 лв., принадлежащи на длъжника Николай Стефановъ отъ гр. Преславъ, за въ полза на Илия Невъ отъ гр. Преславъ.

гр. Преславъ 12/XI 1929 год. Сжд.-Изпълнителъ: П. Ценовъ

ОБЯВЛЕНИЕ № 608

На 30 Ноемврий 1929 год. по изпѣлн. д. № 608/928 год. ще продамъ въ гр. Преславъ на публиченъ търгъ разни движими имоти, оценени 5000 лв., принадлежащи на длъжника Георги Т. Узуновъ отъ с. Върбица, за въ полза на Къна Василъ Прасъ отъ с. Върбица.

гр. Преславъ 12/XI 1929 год. Сжд.-изпълнителъ: П. Ценовъ